

Sygn. akt IV KK 454/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 stycznia 2018 r.
sprawy **K.B.**,
skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 maja 2017 roku, sygn. II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. XXI K [...],

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego K.B. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 roku o sygn. XXI K [...], uznał oskarżonego K.B. za winnego tego, że w dniu 30 stycznia 2016 roku w S., działając w zamiarze ewentualnym usiłował pozbawić życia A.M., w ten sposób, iż przewidując i godząc się na pozbawienie życia A.M. zadał mu cios nożem w brzuch, przez co spowodował u niego obrażenia w postaci rany klutej ściany przedniobocznej lewej klatki piersiowej, nisko, na granicy z jamą brzuszną, w linii pachowej przedniej, przechodzącej stycznie po kopule przepony przez lewy płat wątroby, drążącej do jamy otrzewnowej i żołądka z pełnościenną perforacją jego ściany przedniej i masywnym krwotokiem do jamy otrzewnowej z objawami ciężkiego wstrząsu krwotocznego, powodując u pokrzywdzonego A.M. ciężki

uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, jednak do skutku w postaci pozbawienia życia A.M. nie doszło, z powodu niezwłocznego wdrożenia działań ratowniczych na miejscu zdarzenia i dalszego specjalistycznego, zintensyfikowanego oraz w pełni adekwatnego leczenia szpitalnego wobec pokrzywdzonego, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach recydywy, tj. czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. z w. z art. 64 § 2 k.k., za co wymierzył mu karę 9 lat pozbawienia wolności.

Od wyroku Sądu Okręgowego obrońca wniósł apelację, po rozpoznaniu której Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 18 maja 2017 roku, sygn. II AKa [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego uznał za winnego tego, że w dniu 30 stycznia 2016 roku w S. przy ul. M., działając z zamiarem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u A.M. zadał mu cios nożem w brzuch, powodując u niego obrażenia w postaci rany klutej ściany przedniobocznej lewej klatki piersiowej, nisko, na granicy z jamą brzuszną, w linii pachowej, przedniej, przechodzącej stycznie po kopule przepony przez lewy płat wątroby, drążącej do jamy otrzewnowej i żołądka z pełnościenną perforacją jego ściany przedniej i masywnym krwotokiem do jamy otrzewnowej z objawami ciężkiego wstrząsu krwotocznego, powodując u pokrzywdzonego A.M. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanych w pkt 1 zaskarżonego wyroku, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. zw. z art. 64 § 2 k.k., za co na mocy art. 156 § 1 pkt 2 k.k. zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył karę 7 lat pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego obrońca skazanego wniósł kasację. Zarzucił w niej błędne nieprzyjęcie, że skazany działał w ramach obrony koniecznej. W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uniewinnienie skazanego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przede wszystkim zauważyć należy, że kasacja jest sformułowana chaotycznie, bez wyraźnego wyodrębnienia zarzutów, co nie ułatwiło ustalenia intencji skarżącego i rozpoznania wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Co kluczowe, jedyny zarzut dający się wyinterpretować z treści kasacji, tj. zarzut błędnego nieprzyjęcia, że skazany działał w obronie koniecznej, był podniesiony w apelacji, kasacja odnosi się zatem do rzekomego uchybienia popełnionego w I instancji, co kłóci się z naturą kasacji, jako środka zaskarżenia służącego kontroli poprawności postępowania odwoławczego, nadto dotyczy okoliczności leżącej w sferze ustaleń faktycznych, których w kasacji kwestionować nie można. W tej sytuacji Sąd Najwyższy stosując art. 118 k.p.k. uznał, że zarzut kasacji odnosi się do niepoprawnej kontroli odwoławczej Sądu Okręgowego przez nienależyte rozważenie zarzutu nieprzyjęcia, że skazany działał w obronie koniecznej. Tak rozumiany zarzut okazał się oczywiście bezzasadny. Sąd Apelacyjny w rozważaniach zawartych na s. 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku szczegółowo odniósł się do tego zarzutu apelacji, dochodząc do wniosku, że nie ma on oparcia w realiach sprawy. Argumentacja tam przytoczona jest poprawna i przekonująca, w szczególności wskazano na treść opinii biegłych, wg których charakter obrażeń, kierunek kanału rany i jej lokalizacja wskazują, że powstała ona wskutek urazu czynnego, tj. ugodzenia nożem, wykluczając „samonadzianie” w wyniku odepchnięcia przez skazanego ręki pokrzywdzonego trzymającego nóż, jak przekonywał skazany w jednych ze swoich wyjaśnień (s. 6 uzasadnienia wyroku SA). Wskazano tam też powody, dla których za trafny uznano wniosek Sądu Okręgowego o braku wiarygodności świadka M.K. i odrzuceniu licznych przedstawianych przez nią wersji zdarzenia, w tym sugerujących atak ze strony pokrzywdzonego. Trzeba zauważyć, że poziom szczegółowości rozważań Sądu Apelacyjnego wskazuje na przeprowadzenie przezeń wnikliwej analizy zarzutów apelacji, w tym zarzutu dotyczącego nieustalenia, że skazany działał w warunkach obrony koniecznej. Rozważania Sądu odwoławczego są rzeczowe i przekonujące, poparte szczegółową argumentacją. Niewątpliwie spełniają standard rzetelnej kontroli odwoławczej z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., co zmusza do uznania

kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.